

Andrei Dósa

Multă forță și un dram de gingășie

roman

POLIROM
2021

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

Capitolul 13 al romanului a fost scris cu ajutorul Burselor și rezidențelor de creație literară Fundația Cărturești în parteneriat cu Asociația Maria și Pro PatrimONIO.

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto autor: Iulia Marcu

Pe copertă: Bruno Liljefors (1860-1939), *Varpakastare* (1888, ulei pe pânză), Nationalmuseum, Stockholm

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

DÓSA, ANDREI

Multă forță și un dram de gingășie / Andrei Dósa. – Iași: Polirom, 2021

ISBN: 978-973-46-8493-9

821.135.1

Printed in ROMANIA

Odată m-am apropiat mai mult decât ar fi fost cazul de ghereta paznicului și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, am fost atacat de câini. Zărisem doar doi, leșinați în praful drumului. Fără niciun avertisment, de după curbă au ieșit alți trei dulăi cât niște viței. De obicei nu mi-e frică de câini, știu cum să-i țin la distanță dacă devin agresivi. Mă îndepărtez încet cu spatele, fără mișcări bruște. Dar cei trei se apropiau fără să latre, electrizându-i din mers și pe ceilalți doi. Acum formau un grup compact. Au început să mârâie ca niște motoare infernale. Tot speram să încetinească, dar se pare că nici prin cap nu le trecea. Continuau să înainteze alergând la pas ușor.

Câinii au trecut pe lângă gheretă și atunci s-a hotărât și paznicul să-și facă intrarea. A dat ușa de perete și a strigat la câini. Aceștia s-au oprit, continuând să mârâie. Omul a pornit cu mișcări lente în direcția lor, înjurându-i. Mârâiala a încetat cu totul și câinii au început să se retragă. S-a întors către mine. Avea fața tăbăcită, o barbă de câteva zile îi mângălea trăsăturile. M-a privit surprins, ușor iritat.

— Ce cauți, tinere?

— Nimic, eram doar în trecere.

— Aici e proprietate privată, n-ai voie să intri.

— Să știți că n-am intrat.

— Păi să nici nu încerci că s-ar putea să avem probleme.

Geaca jalnică de paznic a părut să zvâcnească scurt la umeri. Țsta probabil că lucrează de multă vreme pentru Neculaie, mi-a trecut mie prin cap. Dacă ai reușit să supraviețuiești anilor nouăzeci și două mii în câmpul muncii, continuând să lucrezi într-una din fostele mari unități de producție rămase din timpul comunismului,

fărâmițate și rebotezate în diverse SA-uri mai mult sau mai puțin falimentare, era clar că ai fost expus managementului sălbatic și autoritar practicat în acea vreme la toate nivelurile. După atâția ani, ajungeai practic să comunici prin amenințări, să te crezi și tu mare barosan. E în logica marilor companii dintotdeauna ca portarii și paznicii să se creadă factori de decizie și să se comporte ca atare, mai ales în fața unor străini fără importanță care nu au avut încă de-a face cu compania.

— Dar aici pot să stau?

Am arătat către un loc oarecare de la marginea drumului, aflat ceva mai încolo.

A stat un pic să se gândească.

— Nu, n-ai ce căuta aici, a zis el, parcă de-al dracului.

— Aici nu e proprietate privată.

— Băi, tu faci pe deșteptul?

Până atunci, câinii stătuseră liniștiți, lungiți pe jos, ținându-și însă capul ridicat și urechile ciulite. Dar, când paznicul a ridicat tonul, au sărit iar în picioare ca electrocuțați.

— Uite aici stau, domnule, am spus, fără să reușesc să-mi ascund cu totul tremurul de enervare din voce.

— Hai, cară-te de aici!

Nu i-am răspuns. Am strâns din maxilare și l-am privit în ochi. Câinii începuseră iar să mârâie.

— Cară-te, am zis! s-a făcut el spre mine, dar, ca să dea efect unui astfel de gest, ar fi trebuit să fie mai aproape.

Situația mă umplea de anxietate, dar și de o satisfacție întunecată. Simțeam că-mi crește un nod în gât. Ca o bilă pentru demolări, care atârnă deocamdată nemișcată de brațul macaralei.

Doi dintre câini l-au ocolit pe paznic și s-au apropiat nepermis de mult. Atunci am făcut un pas în față și, ca să plusez, m-am dat înspre el ca și cum aș fi vrut să-i dau un cap în gură, încercând în același timp să nu scap câinii din vedere. Adrenalina preluase controlul.

— Ține-ți câinii, în pula mea! Uite aici stau. Nu mă iei nici cu buldozerul!

L-am luat pe nepregătite. Am continuat:

— M-am săturat de pulifricii ca tine. Sclavii lui Neculaie!

M-am lăsat înghițit de valul de furie mai înalt decât mine, nu-mi mai păsa de nimic.

— Ai vârsta lui taică-meu, bă, ar trebui să-ți fie rușine! Ești un biet papagal pârlit! Faci pe neînfricatul pentru câteva sute de lei. Ești mai prost decât javrele astea, bă!

S-a retras în ghereta care se afla la mai puțin de zece metri distanță. După câteva secunde, am auzit semnalul sonor al unui walkie-talkie. În loc să mă atace, surprinși de faptul că paznicul a pornit valvârtej spre gheretă, câinii s-au luat după el. Am profitat de ocazie ca să mă fac nevăzut în pădure. Aproape că vedeam negru în fața ochilor, dar în cele din urmă am reușit să ajung sus pe pajiște, lăsând în urmă vacarmul, hămăitul câinilor și urletele paznicului *Unde te duci, te jupoi de viu, futu-ți mama ta de golan*. Nu reușeam nicidecum să-mi destind mușchii abdomenului, scuiam întruna și abia mai puteam să respir, mă usturau plămânii și tremuram.

Apoi, pe măsură ce valurile de adrenalină s-au retras, am simțit o mare eliberare. M-am uitat în jos la carieră și mai departe spre poligonul de tragere, la Stejerișul Mare și Piatra Craiului, peste care explodau razele mărețe ale soarelui, și atunci am simțit că eu sunt stăpânul pământului.

În drum spre casă, tot gândindu-mă la cele întâmplate, am înțeles că explozia asta aducătoare de fericire trebuie repetată. Am înțeles că țintele trebuie să fie bărbați cam de vârsta lui taică-meu, între cincizeci și șaizeci de ani, în primul rând pentru că timpul lor de reacție e mai lent decât cel al unui bărbat tânăr. În al doilea rând, găsisem în sfârșit o cale să mă răzbun.

Și am repetat într-adevăr experiența. Am început să mă iau de taximetriști, de paznicii instituțiilor. În primă fază nu făceam decât să-i spionez ca să evaluez riscurile. Condiția esențială era ca în preajmă să nu fie și alți colegi de breaslă sau polițiști. Odată am reușit să mă iau și de un controlor. L-am pândit mai multe zile la rând. Aflasem la ce oră își termină schimbul și că locuiește într-o zonă cu case, unde după o anumită oră nu mai întâlnești țiipenie pe stradă. Era un gras flaușat, victima perfectă. Am așteptat să se despartă de colegii lui și să se îndrepte spre casă. Mamă, ce l-am mai enervat! Am mers umăr la umăr cu el și i-am spus pe nepusă masă, fără să mă uit la el, cu voce scăzută, că ăștia de teapa lui, controlorii, sunt niște jigodii, paraziți ai societății și că ar merita toți o bătaie soră cu moartea. A început să alerge după mine. Am așteptat să mă ajungă din urmă și-n ultimul moment, când să se arunce pe mine, m-am ferit, lăsându-l cu buza umflată. După câteva tentative de genul ăsta a început să gâfâie atât de tare încât, în loc să mă alerge, stătea îndoit de șale, cu brațele sprijinite de picioare, încercând să-și recapete suflul. Așa-zisele lui sprinturi deveniseră jalnice. M-am apropiat de el și am eliberat un hohot de râs care a reverberat straniu pe strada pustie la acea oră.

— Prea mult finetti, moșule!

Era atât de epuizat, încât nu mi-a fost greu să-i dau, în joacă, un șut în fund. L-am lăsat pur și simplu acolo, pradă neputinței.

Satisfacția mă propulsa cu o viteză incredibilă spre cerul înstelat. Explozia benefică nu dura mai mult de câteva minute, dar după aceea mă simțeam acceptabil mai multe zile la rând. Am reînceput să merg la cursuri, investeam mai mult entuziasm în băutele din weekend. Revenisem pe linia de plutire.

În intervalul orar în care nu aveam cursuri, mă plimbam prin oraș, prefăcându-mă că îmi caut un job, dar nu făceam decât să mă uit după femei. I-am dat de înțeles mamei că nu am de gând să mă las atât de ușor după episodul cu depozitele și că am început să mă interesez în alte domenii, mai potrivite poate pentru mine. Agenții de turism, hosteluri, recepții de hotel. Mama era încântată, dar nu voia s-o arate. În rătăcirile mele treceam într-adevăr pe lângă tot felul de firme din domeniile astea de activitate și atunci ridicam capul, le bifam mental pentru mama și continuam să mă uit după femei. E uimitor ce tipe se perindau în jurul orei prânzului prin oraș. Alergau după aprobări de la primărie, aveau nevoie de autentificare de la notar. Domnișoare și doamne superelegante, cu cel mult zece ani mai mari decât mine, machiate la limita dintre decent și excesiv, coborau din taxi sau din mașina personală, Alfa Romeo, merțane finuțe, VW broscuță, modelul nou sau din mai mundanele Škoda Fabia. Parcurgeau cei câțiva metri de trotuar ca pe *catwalk*, legănând diplomatul *slim* în mână, îndreptându-se triumfător spre ușile deasupra cărora trona blazonul notarilor, acel șoim răscrăcărat care ținea într-una din gheare o pană.

Mă poziționez în așa fel încât să prind cât mai mult din acest scurt spectacol. Mă prefăceam că mă uit în meniul telefonului mobil, un Nokia 3310 cumpărat la mâna a doua de la un coleg de facultate. În zilele în care îmi alegeam drept țintă notariatele sau primăria, aveam grijă să-mi iau și mapa de student cu mine, ca să par mai serios. Uneori, cea pe care puneam ochii mi se părea atât de bună, încât intram după ea în biroul notarial, prefăcându-mă că am treabă pe acolo, doar ca să absorb și mai multe detalii excitante. Mica fundă roșie care prindea părul lung și blond, împletit în coadă, cerceii care se terminau în fâșii subțiri de piele de căprioară, amintind de un bici BDSM, felul în care se strângeau pantalonii de stofă pe fese. Dacă eram întrebat de vreo secretară ce doresc, îi spuneam că aș vrea să stabilesc o întâlnire cu notarul (menționez unul dintre numele afișate pe panoul de la intrare) într-o problemă juridică pe care aș vrea s-o discut personal cu acesta. În astfel de cazuri, secretarele îți făceau de obicei programare, așa că puteam să mă holbez nestințit la ținta mea. După ce-și rezolvau treburile, cliențele birourilor notariale se opreau la o țigară Vogue cu avocații care se întâmpla să se învârtă pe acolo. Aveau un aer profesionist și lejer, gesturi de oameni importanți, nerodați încă în totalitate în rol. Îmi imaginam că aerul ăsta s-ar fi putut topi cu ușurință în ceva fascinant și pervers. Avocați călare pe avocate și stagiare, avocate lingându-se cu stagiare.

Când nu aveam chef de atâtea fițe și fetișuri, mă duceam la centrele de xeroxare de pe Strada Republicii ca să urmăresc studentele. Aparent interesat de instrumentele de scris, markerele, capsatoarele și rolele de scotch etalate într-o etajeră ieftină, trăgeam cu ochiul